

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená X.,
státní příslušnost Republika Kazachstán,
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2021, č. j. OAM-446/VL-18-P16-PD4-2009-II

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2021, č. j. OAM-446/VL-18-PD4-2009-II, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2021, č. j. OAM-446/VL-18-P16-PD4-2009-II (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o azylu“), se doplňková ochrana žalobkyni neprodlužuje.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, došlo k porušení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodnutí neodpovídá okolnostem případu dle § 2 odst. 4 správního řádu, nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci dle § 3 správního řádu a žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně skutečností uvedených účastníky, došlo také k porušení § 50 odst. 4 správního řádu. Nebyly dostatečně uvedeny úvahy ohledně hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů, byl porušen § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s právem na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
2. Žalobkyně se domnívá, že důvody, pro které jí byla doplňková ochrana udělena, i nadále trvají a nenastaly okolnosti odůvodňující odnětí doplňkové ochrany. Žalovaný dospěl k opačnému názoru s odůvodněním, že žalobkyně je zletilou osobou a je schopna se o sebe absolutně samostatně postarat bez jakékoli materiální či sociální podpory její rodiny a z tohoto důvodu v případě neprodloužení doplňkové ochrany nedojde k porušení jejího práva na soukromý a rodinný život. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, neboť závěry žalovaného o její nezávislosti na materiální a sociální podpoře ze strany její rodiny jsou v rozporu s podklady řízení.
3. Důvodem udělení doplňkové ochrany žalobkyni byla skutečnost, že sestře žalobkyně byla udělena doplňková ochrana a nebylo možné vyloučit, že by jí a dalším členům její rodiny mohlo nuceným vycestováním do země původu hrozit nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobkyně žije ve společné domácnosti s matkou a bratrem. Je studentkou střední školy – X. Není výdělečně činná a je považována za nezaopatřené dítě ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Na pomoci a podpoře ze strany její rodiny žijící v České republice, tedy matky a bratra, jakož i rodiny její sestry, je plně sociálně i materiálně závislá. Dle žalobkyně důvody, pro které jí byla udělena doplňková ochrana, trvají i nadále. Rovněž nenastaly okolnosti odůvodňující odnětí doplňkové ochrany. Žalovaný tyto skutečnosti nevzal při rozhodování v potaz.
4. Závěry žalovaného o absolutní nezávislosti žalobkyně na materiální i sociální podpoře ze strany její rodiny a z toho plynoucí závěr o pomnutí důvodů udělení doplňkové ochrany jsou v rozporu s obsahem spisového materiálu a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě spekulací žalovaného a nikoli na základě důkazů.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

5. Žalovaný se nijak nevypořádal s výpovědí žalobkyně a jejím vyjádřením, dle něhož pokud by byla nucena vycestovat do Kazachstánu, musela by se adaptovat na zcela nové prostředí. Kazachstán nenavštívila od roku 2009. Žijí tam pouze vzdálenější příbuzní žalobkyně, s nimiž žalobkyně nebyla od příjezdu do České republiky v kontaktu. Žalobkyně nemá v Kazachstánu žádné sociální vazby. V České republice prožila více než polovinu svého dosavadního života. Absolvovala zde studium na základní škole a nyní pokračuje ve studiu na střední škole. Plynne ovládá český jazyk. Veškeré sociální vazby má na území České republiky. Je plně integrovaná do České společnosti. Co se týče výdělečné činnosti, je v postavení nezaopatřeného dítěte, neboť studuje na střední škole. Je plně závislá na materiální i sociální podpoře poskytované její matkou, bratrem i širší rodinou. S ohledem na délku pobytu v České republice, vysoký stupeň integrace do české společnosti a na absenci sociálních vazeb v zemi původu je pro žalobkyni reintegrace do kazašské společnosti velmi náročná. Žalovaný měl tyto skutečnosti zohlednit při posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 72/2016-31, který se týká posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života v rámci řízení o správním vyhoštění.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobkyni namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami.
11. Žalobkyni a její matce byla udělena doplňková ochrana z důvodu dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný v souvislosti s udělením doplňkové ochrany starší sestře žalobkyně posoudil existenci rodinných vazeb ve smyslu uvedeného ustanovení s ohledem na právo na jednotu rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy.
12. Napadené rozhodnutí vychází ze zjištění změn, jež svědčí o tom, že pominuly důvody k dalšímu prodloužení doplňkové ochrany žalobkyni. Žalovaný poukázal na fakt, že žalobkyně dovršila plnoletost a není již tedy nezletilou osobou, o kterou by se musela matka postarat, a která by na její péči byla absolutně závislá. Jde o zdravou, plně právně způsobilou osobu, hovořící plynne česky a disponující předpoklady zabezpečit své životní potřeby samostatně a vytvořit si vlastní zázemí. Žalobkyně je svobodná, bezdětná, nezávislá na své sestře a její rodině materiálně i sociálně. V souvislosti se snahou žalobkyně setrvat na území za účelem studia a za účelem udržování kontaktů s příbuznými odkázal správní orgán na možnost legalizace v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
13. Žalovaný neshledal, že by neprodloužením doplňkové ochrany došlo k nepřiměřenému novému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný neshledal Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

důvodnými ani obavy žalobkyně z kazašského režimu a celkově z této země. Poukázal na nepříjatelnost námitky spočívající v neznalosti kazaštiny s odkazem na možnost domluvit se v zemi rusky, tedy jazykem žalobkyně.

14. Žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, v němž soud konstatoval, že zákon o azylu předpokládá dočasnost udělené ochrany. Také poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, dle něhož zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 7. 2020, č. j. 18 Az 12/2020-33, dle něhož skutečnost, že žalobce měl na území České republiky přítelkyni, s níž měl dvě již zletilé děti, nemohla být důvodem pro posuzování extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

15. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
16. Doplnková ochrana byla žalobkyni udělena rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2011, č. j. OAM-446/VL-18-K03-2009, kterým byla zároveň udělena doplnková ochrana i matce žalobkyně. Důvodem udělení doplnkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu byla skutečnost, že žalobkyně a její matka žily už za svého pobytu v Kazachstánu společně se sestrou žalobkyně a její rodinou, jsou si velmi blízké a matka žalobkyně byla důležitou osobou v celém příbuzenstvu. Tímto rodinným životem žily i na území České republiky a během pohovoru bylo doloženo, že bez pomoci matky žalobkyně se starší sestra žalobkyně jen stěží dokáže postarat o mladší dceru se závažnými zdravotními problémy. Žalovaný shledal, že nuceným vycestováním matky žalobkyně a tehdy nezletilé žalobkyně by hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, spočívající zejména v možném porušení práva na jednotu rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy.
17. Matce žalobkyně a žalobkyni byla doplnková ochrana žalovaným opakovaně prodloužena.
18. Matka žalobkyně jménem svým a tehdy nezletilé žalobkyně požádala dne 20. 10. 2020 o prodloužení doplnkové ochrany. V rámci řízení o této žádosti bylo pobytovou kontrolou zjištěno, že žalobkyně, její matka a její bratr žijí ve společné domácnosti. V rámci pohovoru k podané žádosti o prodloužení doplnkové ochrany žalobkyně uvedla, že sdílí domácnost se svou matkou a bratrem. Uvedla, že studuje třetím rokem Obchodní akademii Hovorčovickou v Praze. Pobírá rodinné přídavky ve výši 700 Kč. Finančně ji podporují matka a bratr. Její matka je nezaměstnaná, asi je hlášena na úřadu práce. V Kazachstánu má dědu, tetu a strýce. S nikým z nich není v kontaktu. Matka žalobkyně je v kontaktu se svou sestrou. Všichni bydlí ve městě X. Žalobkyně vycestovala z území České republiky v letech 2018 a 2020 k moři do Chorvatska. V roce 2018 cestovala s bratrem a matkou, v roce 2020 s bratrem, matkou, sestrou a se sestřinými dětmi. Jako důvod své žádosti uvedla, že by zde chtěla bydlet. Líbí se jí tady a je tady spokojená. Uvedla, že si neumí představit život v jiné zemi. Má zde kamarády

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

a školu. Plánuje studovat na vysoké škole. V případě návratu do země původu se obává kazašského režimu a celkově má za to, že je v České republice lépe než v Kazachstánu. Zároveň neovládá kazašský jazyk. Neobává se však ničeho konkrétního. Žalobkyni byla dne 23. 2. 2021 dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobkyně této možnosti nevyužila.

19. Napadeným rozhodnutím nebyla doplňková ochrana žalobkyně prodloužena. Žalovaný shledal, že důvody, pro které byla žalobkyni udělena původně doplňková ochrana ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu spočívající zejména v možném porušení práva na jednotu rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy, již neexistují. Žalobkyně dovršila plnoletosti, není již tedy nezletilou osobou a není jakkoliv materiálně či sociálně závislá na své rodině. Žalobkyni nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, tedy porušení mezinárodních závazků ve vztahu k jednotě rodiny, neboť na této již není s ohledem na svůj věk a samostatnost závislá. Žalovaný posuzoval, zda v případě žalobkyně existují nové skutečnosti, které odůvodňují prodloužení doplňkové ochrany. K tvrzeným obavám žalobkyně z kazašského režimu žalovaný konstatoval, že žalobkyně vyjádřila pouze obecné obavy z návratu do země původu, přičemž neuvedla žádné konkrétní obavy, které by se měly dotýkat konkrétně její osoby, resp. ohrožení její bezpečnosti v souvislosti s případným aktuálním návratem do země. Žalovaný neshledal relevantním ani tvrzení žalobkyně, že neumí jazyk, neboť předchozím jazykem řízení byla ruština, která má vedle jazyka kazašského stejný status, a lze ji mimo jiné užívat i na všech úřadech. Neznalost kazašského jazyka žalobkyni nelimituje v možnosti standardního života v Kazachstánu. Žalovaný také zkoumal, zda nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, a zda by nemohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy. Žalovaný zopakoval, že žalobkyně je zletilá, zdravá a praceschopná. Je schopna se o sebe samostatně postarat a vytvořit si zázemí i bez pomoci své rodiny, zejména své sestry a jejího manžela a jejich dětí. Žalobkyně je svobodná, bezdětná, plynně hovoří česky. Na své sestře ani její rodině není materiálně ani sociálně závislá. Naopak, žalobkyně pomáhá své sestře s hlídáním, výchovou a vzděláváním jejich dětí. Obecně rodinné vazby cizinců na území České republiky nejsou bez dalšího zvláště závažného zřetele hodného důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008. Snaha žalobkyně setrvat po dlouholetém pobytu na území České republiky je pochopitelná a logická, žalovaný doposud přihlížel k její nezletilosti a úplné materiální, sociální i emocionální závislosti na její rodině. V aktuálním řízení již není možné její zletilost a zjevnou nezávislost na její sestře pominout a nadále jí prodloužit doplňkovou ochranu určenou pro nezletilé děti. Dle žalovaného by tak v současné době nemělo dojít k závažnému a nepřiměřenému dopadu do osobního a rodinného života žalobkyně, který by představoval porušení mezinárodních závazků. K tvrzení žalobkyně, že chce zůstat v České republice kvůli studiu na střední škole, kdy následně chce studovat na vysoké škole, a ke skutečnosti, že zde má přátele, žalovaný uvedl, že snahu o prostou legalizaci pobytu za účelem studia či zaměstnání, nelze podřadit k důvodům pro udělení či ponechání mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. Žalovaný rovněž nezjistil, že by si žalobkyně nemohla řešit náležitosti potřebné k úpravě trvalého pobytového oprávnění na území České republiky.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Podle ust. § 53a odst. 4 věty čtvrté zákona o azylu ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).
22. Podle ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu doplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. Podle ust. § 17a odst. 2 zákona o azylu při posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 ministerstvo přihlédne k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Dále se přihlédne k tomu, zda osoba požívající doplňkové ochrany uvede závažné okolnosti podložené předchozí vážnou újmu odůvodňující odmítnutí ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu svého posledního trvalého bydliště.
23. Podstatou řízení o prodloužení doplňkové ochrany je posouzení toho, zda se významně a dlouhodobě změnily okolnosti, pro které byla žadateli udělena doplňková ochrana (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 1 Azs 34/2009-55). Správní orgán přitom nese důkazní břemeno ve vztahu k otázce, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, nebo zda se naopak situace v domovském státě cizince stabilizovala a jedná se o změny natolik významné a trvalé povahy, že cizinci nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy a odůvodňuje to zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35).
24. Žalobkyně se domnívá, že důvody, pro které jí byla doplňková ochrana udělena, i nadále trvají a nenastaly okolnosti odůvodňující odnětí doplňkové ochrany. Důvodem udělení doplňkové ochrany žalobkyni byly úzké vztahy matky žalobkyně se sestrou žalobkyně a jejími rodinnými příslušníky, jimž byla v České republice udělena doplňková ochrana. Soud musí konstatovat, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda se tyto vztahy natolik významně a trvale změnily, že by žalobkyni v případě nuceného vycestování nehrozilo porušení čl. 8 Úmluvy. Soud shledal, že bylo v souvislosti s důvody udělení doplňkové ochrany namístě, aby žalovaný provedl zhodnocení současné rodinné situace žalobkyně na podkladě zjištěných skutečností a aby poukázal na skutečnosti, které zakládají zásadní a trvalou změnu v těchto vztazích.
25. Žalovaný jako změnu odůvodňující neprodloužení doplňkové ochrany uvedl skutečnost, že žalobkyně je již zletilou osobou, která je dle žalovaného schopna se o sebe samostatně postarat a vytvořit si zázemí i bez pomoci své rodiny. Soud souhlasí s žalovaným, že nabytí zletilosti žalobkyni představuje změnu oproti stavu, kdy byla žalobkyni doplňková ochrana původně udělena. Ke shledání zásadní a trvalé změny oproti předchozímu stavu však samotná zletilost žalobkyně nepostačuje, přičemž konstatování žalovaného, že žalobkyně je schopna se o sebe samostatně postarat a vytvořit si zázemí i bez pomoci své rodiny, nemá oporu ve spisu. Žalobkyně v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

pohovoru provedeného dne 11. 1. 2021 uvedla, že studuje na střední škole, přičemž ji finančně podporuje rodina. V napadeném rozhodnutí přitom absentuje bližší úvaha o tom, zda žalovaný shledal, že je žalobkyně schopna postarat se o sebe při studiu na střední škole v zemi svého původu nebo na území České republiky. Schopnost žalobkyně postarat se o sebe v Kazachstánu přitom žalovaný nepodpořil ani informacemi o zemi původu žalobkyně. Skutečnost, že by žalobkyně byla schopna se o sebe postarat při studiu na střední škole na území České republiky, je zcela v rozporu s popisem situace ze strany žalobkyně a jen stěží si lze představit, že by si žalobkyně, coby studentka střední školy, mohla skutečně vytvořit zázemí zcela bez pomoci své rodiny. Soud v této souvislosti souhlasí s žalobkyní, že závěry žalovaného o nezávislosti žalobkyně na materiální i sociální podpoře ze strany její rodiny postrádají dostatečná skutková zjištění, jsou v rozporu s obsahem spisového materiálu a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

26. Městský soud zároveň shledal důvodnou námitku žalobkyně, že je napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné ve vztahu k posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, které by nucené vycestování z území České republiky pro žalobkyni znamenalo, neboť žalovaný se nevypořádal se skutečností, že žalobkyně žije v České republice od roku května 2006, tj. od věku tří let. Žalobkyně na území Kazachstánu nemá žádné sociální vazby. V České republice absolvovala studium na základní škole a ke dni podání žaloby studovala na střední škole, přičemž plánovala pokračovat studiem na vysoké škole. Žalobkyně uvedla, že je do české společnosti plně integrována.
27. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zásah do rodinného či soukromého života cizince může za určitých okolností představovat hrozbu vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Jedná se však o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodí dítě, přičemž zdravotní stav manželky jí neumožňuje se o dítě starat (rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32).
28. Situace žalobkyně je v mnohém podobná situaci stěžovatelky, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval ve svém rozsudku ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32. Jednalo se o případ 19leté dívky z Kazachstánu, která celý svůj život prožila na území České republiky, v zemi svého původu fakticky nikdy nežila, v Kazachstánu neměla žádné příbuzné, neovládala kazašský jazyk, povinnou školní docházku i následné studium absolvovala v České republice. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku shledal, že aplikace zákona o azylu se nemůže dostat do kolize s mezinárodními závazky České republiky, které vyplývají z čl. 8 Úmluvy, který garantuje ochranu v situacích skutečně nepřiměřeného zásahu do soukromého či rodinného života. Dle uvedeného rozsudku je třeba zkoumat, zda již případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky; zejména, zda se může jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny, (ne)bylo možno vyloučit pravděpodobnost reálné zpětné integrace v zemi původu cizince. V daném případě dospěl k závěru, že by nucené vycestování stěžovatelky do Kazachstánu představovalo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nepřiměřený zásah, a to především s ohledem na dobu jejího pobytu v České republice, charakter jejího rodinného, resp. soukromého života na území České republiky a reálnou (ne)možnost jeho přenesení do domovského státu.

29. Situace žalobkyně se od situace stěžovatelky v případě řešeném Nejvyšší správním soudem liší především tím, že v případě žalobkyně se jedná o řízení o neprodloužení doplňkové ochrany. Při posuzování potenciálního zásahu do soukromého či rodinného života cizinců při jejich nuceném vycestování rozlišuje Evropský soud pro lidská práva mezi situací tzv. „usazených migrantů“, kteří na území smluvního státu dlouhodobě žijí na základě uděleného práva pobytu. V případě, že se jedná o „usazeného migranta“, vyžaduje odmítnutí povolení k pobytu velmi závažné důvody, aby bylo odůvodněno podle čl. 8 Úmluvy (Pormes proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 28. 7. 2020, č. 25402/14, bod 52). Naopak, začne-li cizinec svůj rodinný, či soukromý život v hostitelské zemi vést v okamžiku, kdy na území nemá formálně přiznané právo pobytu, je ustanovení čl. 8 Úmluvy porušeno pouze výjimečně (Pormes, bod 58). Dle názoru městského soudu je situace žalobkyně specifická v tom, že sice jí bylo povolení opakovaně uděleno (resp. prodlouženo), jednalo se o povolení pouze na předem stanovenou dobu, přičemž žalobkyně nemohla automaticky počítat s dalším prodloužením tohoto povolení k pobytu – v daném případě změní-li se okolnosti udělení doplňkové ochrany zásadně a trvale (což, jak bylo uvedeno výše, žalovaný v dosavadním řízení dostatečně neprokázal a v napadeném rozhodnutí neodůvodnil). Přesto však má městský soud za to, že s ohledem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy musí být důvody pro neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyni závažnější, než jaké tyto důvody měly být pro neudělení doplňkové ochrany stěžovatce, jejíž případ byl Nejvyšším správním soudem posuzován v rozsudku ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32. Žalovaný však doposud žádné takové závažné důvody pro neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyni nepředestřel. Městský soud tak shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným i z důvodu nedostatečného posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, které by neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyni představovalo.
30. Uvádí-li žalovaný, že si žalobkyně má možnost další pobyt na území upravit na základě zákona o pobytu cizinců, bude namíste posoudit, zda by žalobkyně skutečně měla reálnou možnost získat povolení k pobytu na území bez toho, aby musela vycestovat z České republiky. Doposud zjištěné skutečnosti o omezeném příjmu rodiny žalobkyně a skutečnost, že žalobkyně ke dni rozhodnutí ve věci studovala na střední škole a výdělečnou činnost nevykonávala, nesvědčí o schopnosti žalobkyně získat oprávnění k pobytu na základě zákona o pobytu cizinců.
31. Žalovaný tak v dalším řízení zjistí, jakým způsobem se rodinná situace žalobkyně, která byla důvodem pro původní udělení doplňkové ochrany, změnila významným a trvalým způsobem. Žalovaný zároveň řádně posoudí, zda jsou v případě žalobkyně přítomny velmi závažné důvody, které odůvodňují zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, který neprodloužení doplňkové ochrany představuje. Shledá-li žalovaný, že by již vycestování žalobkyně bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy, posoudí, zda žalobkyně má skutečnou možnost získat povolení k pobytu na území bez vycestování. Zohlední přitom také otázku schopnosti žalobkyně doložit v rámci řízení o pobytové oprávnění úhrnný měsíční příjem v stanovené výši.

32. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně sice měla ve věci úspěch, avšak žádné náklady řízení jí nevznikly. Žalovanému náhrada nákladů nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. října 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.